

Cultura

Del tub al cilindre

L'espai d'escultura Can Mario de la Fundació Vila Casas a Palafrugell dedica una retrospectiva a Xavier Medina-Campeny i exposa el nou treball de Joan Crous

02/10/10 02:00 - PALAFRUGELL - [EVA VÀZQUEZ](#)

Al principi eren tubs, construccions filiformes d'alumini que podien remoure's amb l'aire com el dibuix curvilini d'una ala d'ocell o els palmons exuberants d'alguna planta d'aiguamoll. Al final, han vingut els cilindres, de ferro, de bronze o de poliestirè, una mena de columnes rituals damunt les quals sempre hi ha impresa la musculatura d'un tors. Diu Xavier Medina-Campeny (Barcelona, 1943) que aquest és el camí que ha seguit des de l'abstracció constructivista dels anys seixanta fins a la troballa geomètrica de l'actualitat per retrobar-se, de nou, amb la mesura del cos humà. Entremig, ha hagut de passar per la fragmentació, per la dislocació d'aquest mateix cos per fer-lo parlar des de la seva incompletesa i servint-se, sovint, del llenguatge d'associacions i correspondències inesperades explotades pel surrealisme. Però sobretot hi ha hagut l'experiència de Nova York, on l'artista va viure catorze anys, entre el 1974 i el 1988, i que va regalar-li l'atreviment de les 'particions', tal com ell les anomena, d'aquestes anatomies disgregades (unes cames encreuades suspeses del no-res al cul de la cadira, uns braços pensants sense cap barbeta on apuntalar la mà del dubte), que admet que són la característica principal de la seva obra i que ha arribat a treballar tant, que en tornar a Barcelona va sentir nostàlgia de la integritat de l'home. Abans, però, va preferir convertir les bèsties en portadores d'aquella humanitat entredita: els ocells, els toros, els conills (o les llebres, a la manera de Barry Flanagan), els camells que havia admirat en el seu viatge a Egipte l'any 1981, i sobretot el seu gos, un rottweiler que l'ha acompanyat durant aquesta travessia que té tant de recerca formal com de mordacitat i ironia. De mica en mica, de la sèrie dels animals emergiran els primers indicis humans: ara una mà, ara un peu, curiosament retornant a l'estructura dels tubs dels inicis, utilitzats aquí com crosses o canyes per sostenir un cultiu incipient. Fins a desembocar en el cilindre, en aquests torsos que reintegren l'ésser humà a una figura de plenitud. *Contraposicions*, la retrospectiva que Medina-Campeny inaugura avui a l'espai Can Mario de la Fundació Vila Casas repassa aquesta trajectòria per mitjà d'una quarantena d'escultures amb les quals l'artista renova el seu idil·li amb les comarques gironines, on s'ha sentit sempre molt més ben tractat que a la seva Barcelona natal, segons va afirmar ahir en la presentació de l'exposició, oberta fins al 29 de maig del 2011.

Un present pompeïà

Durant les mateixes dates, a la sala petita de Can Mario, l'escultor banyolí Joan Crous, establert des del 1991 a Bolonya, on ha fundat una activa cooperativa de suport a la integració social, presenta una proposta de to i contingut completament diferents. *Ruïnes i vestigis* és un treball sobre el residu, sobre la banalitat, sobre el poc que queda de nosaltres un cop morts, i així i tot, sobre la delicadesa, la fràgil bellesa que desprenem a través dels objectes a l'hora de la destrucció. Crous, doctorat en història de l'alimentació, ha fonamentat la seva obra en la fossilització dels utensilis de cuina per mitjà d'un procediment pompeïà, és a dir, sotmetent els objectes quotidians a cristallització per convertir el present en material arqueològic, els 'vestigis'. En aquest nou projecte, però, introdueix la 'ruïna' per mitjà d'una sèrie de fotografies del terratrèmol que l'abril del 2009 va sacsejar L'Aquila, als Abruços italians, que juxtaposa a la fossilització dels plats i gots d'un McDonald's que va quedar completament destruït en la catàstrofe i a un plafó impressionant, on ha anat incrustant, com en un mural fantasmal, tot d'objectes ordinaris (un raspall de dents, un joguet, un pot) trobats entre les runes i sotmesos al mateix procés de fossilització amb pols de vidre.

Pel que fa al Palau Solterra de Torroella de Montgrí, l'espai de fotografia de la Fundació Vila Casas, també ahir es va presentar l'exposició de l'artista anglès establert des de fa quatre anys a Palamós Michael Banks. *Objectivitat fotogràfica* insisteix en l'obsessió de l'artista per una "fotografia pura", que l'alliberi de la responsabilitat de ser un ner mitjà de representació per obrir-lo a la pura creació, que l'artista identifica amb l'abstracció.

Darrera actualització (Dissabte, 2 d'octubre del 2010 02:00)

. Foto: MIREIA RECASENS / ACN.

Notícies de ...

[Palafrugell](#) [Torroella de Montgrí](#) i [l'Estartit](#)

Joan Crous fossilitza els objectes trobats a L'Aquila després del terratrèmol

Publicat a

[El Punt Comarques Gironines](#) 02-10-2010 Pàgina 41